

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J. L.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 14 marca 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 29 czerwca 2022 r., II AKa 93/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 160/20

postanowił:

1 oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2 kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć J. L.

[PGW]

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego w dniu 24 sierpnia 2022 r. (data stempla Biura Podawczego SN) wpłynęła kasacja obrońców od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 29 czerwca 2022 r. Mocą tego orzeczenia utrzymany został w mocy,

zaskarżony czterema apelacjami: oskarżyciela publicznego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. J. (kwestionowali kwalifikację prawną czynu oraz rażącą niewspółmierność wymierzonej kary a prokurator podniósł zarzut niezasadnego uniewinnienia) oraz dwóch obrońców (obaj zarzucali niezastosowanie art. 25 § 1 k.k. oraz m.in. rażącą niewspółmierność wymierzonej kary) wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie, na podstawie którego J. L. wymierzono następujące kary jednostkowe: 4 lat pozbawienia wolności za spowodowanie u M. J. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu stanowiącego chorobę realnie zagrażającą zdrowiu (art. 156 § 1 pkt 2 k.k.); 3 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat i 3 miesięcy za spowodowanie u J. S. i D. L. obrażeń stanowiących chorobę realnie zagrażającą zdrowiu i spowodowanie u J. S. obrażeń stanowiących naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni (art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k.), a u D. L. obrażenia stanowiącego naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni (art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k.) i wymierzono mu karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono zadośćuczynienie z art. 46 § 1 k.k. oraz uniewinniono go od zarzutu usiłowania zabójstwa J. W. (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.).

W kasacji od powyższego orzeczenia obrońcy, zarzucili uchybienie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na: nieuznaniu za zasadny zarzutu apelacyjnego naruszenia prawa materialnego z art. 25 § 1 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności i wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie i uniewinnienie J. L. od czynu opisanego w punkcie pierwszym wyroku Sądu pierwszej instancji i ponowne wymierzenie kary łącznej, a ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, w zakresie w jakim utrzymano w mocy punkt pierwszy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu w tej części.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 22 czerwca 2023 r., III KK 81/23 oddalił kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną a postanowieniem z 24 stycznia 2024 r., III KO 117/23 wznowił postępowanie kasacyjne w niniejszej sprawie, z powodu

ujawnienia na etapie postępowania kasacyjnego bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na tym, że sąd był niewłaściwie obsadzony, gdyż w wydaniu postanowienia w trybie art. 535 § 3 k.p.k. brał udział sędzia Sądu Najwyższego powołany na ten urząd na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z 8 grudnia 2017 r. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2023r., III KK 81/23, o oddaleniu jako oczywiście bezzasadnej kasacji, zostało uchylone i kasację obrońców skazanego J. L. przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej w postępowaniu kasacyjnym.

Sprawa została ponownie zarejestrowana pod numerem III KK 40/24 i rozpoznana na posiedzeniu w dniu 14 marca 2024 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Trzeba zacząć od tego, że autorzy kasacji nie uwzględnili istoty postępowania kasacyjnego, zaś redakcja podniesionych uchybień prowadzi wręcz do wniosku, że skarga i sformułowane w niej zarzuty, a także ich uzasadnienie, poza ich nieznacznym przeredagowaniem mającym na celu doprowadzenie do spełnienia wymogów kasacyjnych, stanowiły dosłowne powtórzenie apelacji. Kasacja więc w istocie skierowana została przeciwko orzeczeniu Sądu *a quo*, wbrew treści art. 519 k.p.k. W tym miejscu przypomnieć należy, że postępowanie kasacyjne nie może być utożsamiane z trzecią instancją, a co za tym idzie nie jest miejscem, gdzie powtarzana miałaby być kontrola apelacyjna wyroku Sądu pierwszej instancji.

Już konstrukcja uchybienia z punktu pierwszego kasacji wskazuje, że ma on w zasadzie charakter apelacyjny, skoro neguje ocenę materiału dowodowego. Należy przypomnieć, że Sąd Apelacyjny nie zmienił orzeczenia pierwszoinstancyjnego i nie ingerował w stan faktyczny ustalony przez Sąd *meriti*. Obrońcy, doszukując się uchybień z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., w rzeczywistości kwestionowali prawidłowość ustosunkowania się Sądu odwoławczego do zarzutów apelacyjnych, do czego krytycznie odniósł się prokurator w swojej odpowiedzi na kasację. Pogląd autora kasacji, że Sąd odwoławczy dokonał wadliwego zaaprobowania błędnego rozstrzygnięcia w postaci

odrzuć koncepcji „obrony koniecznej” i tym samym przeniesienia naruszenia prawa materialnego w postaci art. 25 § 1 k.k. okazał się nie do zaakceptowania. W ustalonym na etapie postępowania w pierwszej instancji i w pełni zaaprobowanym przez Sąd *ad quem*, stanie faktycznym została wykluczona zarówno teza jakoby skazany dopuścił się odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na dobro prawne, jakim miałyby być jego bądź cudze życie (art. 25 § 1 k.k.) jak i to, że miałby być w błędzie co do kontratypu (art. 29 k.k.). J. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w stosunku do M. J., który podczas tragicznego zajścia wywołanego przez skazanego, próbował powstrzymać go od dalszych ataków nożem, po tym jak skazany zadał ciosy J. S., a następnie D. L. Drobiazgowa lektura akt w tym zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem weryfikowanego przez pryzmat pisemnych motywów orzeczenia pierwszoinstancyjnego, doprowadziła Sąd Najwyższy do wniosku, że o wadliwej kontroli instancyjnej polegającej na pominięciu w kwalifikacji prawnej czynu art. 25 § 1 k.k. – nie mogło być mowy.

Zarzut nierozpoznania uchybienia rażącej niewspółmierności kary nie mógł zostać uwzględniony i to z kilku powodów: po pierwsze dlatego, że na kartach 33-36 uzasadnienia Sąd odwoławczy szeroko odniósł się do tożsamego uchybienia z art. 438 pkt 4 k.p.k., po drugie postulat zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec J. L. powiązany był z oczekiwaniem zastosowania instytucji obrony koniecznej co do jednego z czynów, co jak zostało wyżej wyjaśnione nie wchodziło w grę, a więc przekreślało też pomyślność środka odwoławczego w tym zakresie, a po trzecie wreszcie, skoro kasacja w pozostałej części okazała się oczywiście bezzasadna, to przyjąć należało, że rozważane uchybienie skierowane jest wyłącznie przeciwko karze a w związku z tym, w świetle art. 523 § 1 z. drugie k.p.k., było nieuprawnione na etapie nadzwyczajnego zaskarżenia.

Mając na względzie powyższe uwagi, przedmiotową kasację należało ocenić jako bezzasadną, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., natomiast o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne, zdecydowano na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

[ms]

